

kunne tilhyde de paagældende at raade Bod paa det forsjømte uden Beføstninger for dem og paa saadan Maade, at det ikke vækker ufornoden Opstigt.

Om at fastsætte Størrelsen af disse Rendelser ved Loven kan der selvfølgelig ikke være Tale; Lovforslaget har derfor indskrænket sig til i § 26, 2det Stykke, at angive nogle almindelige Synspunkter for deres Fastsættelse og i øvrigt at overlade denne til Ministeriet.

Af de øvrige Regler i dette Affnit finder man kun Anledning til at henlede Opmærksomheden paa Bestemmelsen i § 28, 2det Stykke, om at fremtidig for hver kirkelig Handling een Attest skal kunne foredræs udfærdiget uden Betaling, naar den begæres inden en vis Tid efter den paagældende Handlings Foretagelse. Denne Bestemmelse er i Overensstemmelse med, hvad der er foreslaaet af Kommissionen, og imødekommer tillige et Ønske, der en Gang er blevet fremsat i Folkethinget under Behandlingen af et kirkeligt Lovforslag.

VI.

Om Ligninger paa Menighederne.

Dette Affnit træder i Stedet for Loven om Ligning af Bidrag til Kirkerne i Kjøbenhavn af 1ste April 1888 og vilde, da denne Lov kun gælder til 31te Marts 1893, være nødvendigt som særlig Lov, ogsaa uden en Omordning af de kirkelige Forhold i Kjøbenhavn som den her paatænkte, hvis man da ikke vilde gaa tilbage til den gamle sognevise Ligning i Henhold til L. s 2—22—64, hvad der ikke kan anses for heldigt eller retsfærdigt, naar Hensyn tages til en Hovedstadsbefolknings ambulante Karakter. Foruden at erstatte den hidtidige Ligning af Loven af 1888 skal den her foreslaaede Ligning ogsaa afløse den hidtidige særlige Ligning af Præste-, Deane- og Klokkerpenge i Henhold til kongl. Resolution 12te September 1814 (Bl. 2de s. M.) og — da al Offerpligt fremtidig bortfalder — tillige Udelsen af Højtids- og Allidensoffer. Alle rede af denne Grund vil det findes forklarligt, at Ligningsprocenten er forhøjet fra „indtil $\frac{1}{5}$ Procent af den skattepligtige Indkomst“ i Loven af 1888 til „indtil $\frac{1}{4}$ Procent“ og der maa yderligere lægges Mærke til, at den nævnte Procentdel er sat som Maksimum. I Sammenligning med, hvad der overalt i Kjøbstæderne ydes til Kirker og Præster, maa det, som her fordræs, siges at være meget maadeholdent, hvad der bl. a.

vil fremgaa af en Betragtning af de Bederlag, der her sædvanlig erlægges for Afsløsnung af Højtidsoffer. For at tage nogle enkelte Eksempler skal her nævnes, at i Maret 1890 er Højtidssofret i Hillerød Kjøbstad afløst med $\frac{1}{4}$ pCt. af hvert Aars samlede Skatteindtægt, i Faaborg med $\frac{2}{5}$ pCt., i Nyborg med $\frac{1}{5}$ pCt., senere forhøjet til $\frac{1}{3}$ pCt., i Ringkjøbing med lidt over $\frac{1}{5}$ pCt. o. s. v. Ved Siden af at udrede disse Bidrag have nu Beboerne fremdeles at yde Præstepenge, Allidensoffer til Præst og Kirkebiente og yderligere muligvis en særskilt Ligning til Kirken.

Der er i Affattelsen af de Paragraffer i dette Affnit, der skulle træde i Stedet for Loven af 1888 gjort enkelte Forandringer, for hvilke her skal gøres Rede. Det vil saaledes ses, at det i § 30 er udtrykt noget anderledes, paa hvem Ligningen i Henhold til Loven skal foretages. Dette er sket af Hensyn til, at de i Loven af 1888 benyttede Udtryk have fremkaldt Mislager angaaende militæres Stilling og med Hensyn til Personer, der ikke høre til noget Trossamfund, og man har derfor ved de nu benyttede Udtryk søgt at hæve den Tvivl, der tidligere kunde være om Forstaaelsen. I Loven af 1888 § 3, sidste Pkt., var det foreskrevet, at Tillægets Størrelse skulde „bestemmes“ af Ministeriet „efter Indstilling“ af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse. Her kunde i alt Fald rejses det Spørgsmaal, om Ministeriet havde Ret til at „bestemme“ Tillæget navnlig høiere, end Magistraten havde „indstillet“. Der er nu ingen Tvivl om, at der her ikke kan være Tale om nogen Ret for Kommunalbestyrelsen til at bestemme et kirkeligt Bidrags Størrelse, hvilket ganske vilde stride imod den tidligere Lovgivnings Regler paa dette Omraade, den Lovgivning, der endnu gælder for alle Kjøbstadkirkeres Vedkommende. Her er Forholdet det, at Kirkens Budget vedtages af Kirkeinspektionen, og Kirkestyrelsens Beslutning er her afgørende for, hvor stort et Beløb der skal dækkes ved Ligning paa Menighedens i Kjøbstaden høiættede Medlemmer. I Lovforslagets § 22 er ogsaa Affattelsen og Vedtagelsen af det aarlige Kirkebudget helt overladt til de vedkommende kirkelige Myndigheder, Fællespatronatet og Ministeriet, og det vilde kun lidt stemme hermed helt at lægge det i Kommunalbestyrelsens Haand at bestemme, hvor meget der i det enkelte Aar maa lignedes paa Menigheden. Naar Kommunalbestyrelsen, som i § 31 fastsat, faar Leilighed til at ytre sig over Fællespatronatets Forslag til Ministeriet, hvorved den altjaa vil kunne fremkomme med sine mulige Betænkkeligheder, til